

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Faisala Husseiniho a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **E. K.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: S. K., zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2024, č. j. 32 A 3/2024-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje vydalo dne 11. 11. 2022 rozhodnutí, kterým žalobci uložilo správní vyhoštění, neboť dospělo k názoru, že žalobce pobýval v období od 31. 7. 2022 do 22. 8. 2022 na území České republiky bez platného pobytového oprávnění (žalobce totiž po uplynutí doby k vycestování z území členských států EU stanovené dřívějším rozhodnutím ze dne 3. 5. 2022, č. j. KRPB-101519-40/ČJ-2019-050026, území ČR neopustil). Rozhodnutí o správním vyhoštění k odvolání žalobce odvolací orgán zrušil a věc vrátil krajskému ředitelství policie k dalšímu řízení; to případ rozhodnutím ze dne 15. 8. 2023 překvalifikovalo podle § 50a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, na řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, neboť dospělo k názoru, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce.

[2] Rozhodnutím krajského ředitelství policie ze dne 15. 8. 2023, č. j. KRPB-90565-66/ČJ-2022-050026, byla žalobci uložena povinnost opustit území

členských států EU podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nejpozději do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2024, č. j. CPR-36122-2/ČJ-2023-930310-V223, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí krajského ředitelství policie.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji zamítl rozsudkem ze dne 27. 6. 2024, č. j. 32 A 3/2024-56. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel uvedl, že nesprávně byla posouzena především otázka, zda žalovaná náležitě a dostatečně posoudila dopad rozhodnutí do základního lidského práva na respektování soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků. V souvislosti s tím krajský soud pochybil, když chybné závěry žalované zopakoval a její nezákonné rozhodnutí potvrdil. Dle stěžovatele žalovaná posoudila přiměřenost rozhodnutí krajského ředitelství policie z hlediska zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (*EÚLP*) zcela nedostatečně. Vzhledem k tomu, že krajský soud napadeným rozsudkem tuto vadu nezhojil a nezákonný postup žalované tak aproboval, zatížil tak i napadený rozsudek vadou nezákonnosti.

[5] Stěžovatel se neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že se žalovaná s odvolacími námitkami dostatečně vypořádala. Vzhledem k tomu, že krajský soud uplatněné námitky sám blíže neposuzoval a pouze dle svých slov „přiměřeně odkázal“ na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované a rovněž na svá předchozí rozhodnutí ve věci stěžovatele, považuje stěžovatel za nutné opětovně uvést, že pokud by správní orgány dostatečně a pečlivě zhodnotily zásadní individuální okolnosti případu stěžovatele a jeho rodiny, nutně by musely dospět k názoru, že nejen uložení správního vyhoštění, nýbrž také uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je zde zcela zjevně nepřiměřené. Stěžovatel žije na území České republiky již více než 16 let. Vzhledem k jeho věku je zřejmé, že zde strávil nejen podstatnou část svého života, nýbrž předně celé své dospívání, tedy dobu, která je klíčová pro rozvoj a formování identity jednotlivce. Za tuto dobu si zde přirozeně vytvořil mimořádné vazby, má zde prakticky veškeré své vzpomínky a s Českou republikou ho pojí i značné sociální kontakty. Stěžovatel dostal všem svým zákonem stanoveným povinnostem a bez větších obtíží se integroval do české společnosti. Dokončil povinnou školní docházku (v českém jazyce) a nastoupil na učňovský obor. Přestože v současné době již nestuduje, je zcela zvyklý žít v českém prostředí a považuje Českou republiku za svůj domov. Co se týče jazyka, hovoří plynule česky, turecky pouze velmi málo, byť s rodiči je nucen hovořit částečně kurdsky. Stěžovatel byl rovněž dlouhodobě nápomocný v podnikání svého bratra.

pokračování

[6] Povinnost opustit území by pro stěžovatele znamenalo likvidaci jeho soukromého a rodinného života, neboť má v současné době všechny rodinné příslušníky na území České republiky. Jedná se o jeho rodiče, pana F. K. a paní S. K., dále o jeho sestry H., B., nezl. J. a bratra R., který je občanem České republiky. Rovněž se zde nacházejí jeho veškeré sociální kontakty. V České republice se tak bez pochyb nachází centrum nejen jeho rodinného, nýbrž také soukromého života. Na území má pak vazby nejen rodinné a sociální, nýbrž také ekonomické, jelikož se zde nachází již výše zmíněný podnik jeho bratra, který v podstatě zajišťuje obživu celé rodině. Naopak lze říci, že obdobné vazby v zemi původu zcela absentují. Nucené vycestování by tak nevyhnutelně vedlo k roztržení rodiny, což je zcela nepřijatelným zásahem do života všech jejích členů. Rovněž považuje za podstatné zdůraznit, že varianta vycestování jeho rodinných příslušníků společně s ním v současné době rovněž nepřipadá v úvahu. Mimo jiné lze poukázat na nízký věk jeho nezletilé sestry J., na skutečnost, že jeho ostatní sestry na území České republiky doposud studují a dále fakt, že jeho bratr je českým státním občanem. Stěžovatel považuje za podstatné zdůraznit, že se členy jeho rodiny jsou doposud na území České republiky vedena četná pobytová řízení. Matka a sestry stěžovatele jsou žadatelkami o mezinárodní ochranu. Ve věci je v současné době rovněž podána kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu společně s návrhem na přiznání odkladného účinku. Odkladný účinek byl matce a sestrám stěžovatele již v případě jejich žalob přiznán a ty tak věří, že bude přiznán také v případě jejich kasační stížnosti. Rodiče stěžovatele jsou pak účastníky řízení ve věci žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 87b zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel se tak domnívá, že v současné době není možné po něm požadovat, aby, byť na přechodnou dobu, vycestoval na území státu původu, aniž by tak bylo zásadním způsobem zasaženo do základních lidských práv a svobod jeho i ostatních členů jeho rodiny. V souvislosti s odloučením od rodiny si dovoluje stěžovatel připomenout zájem jeho nezletilé sestry J., jako zájem dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte (a jejích čl. 3 a 9), kterou je Česká republika rovněž vázána. Tato skutečnost dle názoru žalobce pouze zintenzivňuje nutnost řádného a vyčerpávajícího posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí, ke kterému dle jeho názoru ze strany správních orgánů ani krajského soudu nedošlo.

IV.

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Ostatně Nejvyšší správní soud se již zabýval obdobnou argumentací žalobce ve věci dříve vydaného rozhodnutí o povinnosti opustit území v rozsudku ze dne 23. 2. 2022, č. j. 6 Azs 108/2021-36 (tam také blíže k věci

stěžovatele). Důvody přijatelnosti kasační stížnosti se stěžovatel v kasační stížnosti vůbec nevěnoval.

[9] Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval námitkami obsaženými v kasační stížnosti. K implicitně namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp. Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány i krajský soud dostatečně posoudily tvrzený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, resp. důsledky povinnosti opustit území EU pro stěžovatele. Krajský soud argumentaci správních orgánů náležitě přezkoumal a ztotožnil se s jejich závěry. Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Nejvyšší správní soud dodává, že i skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v souladu s judikaturou, srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území sice již ze své povahy představuje méně intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince než rozhodnutí o správním vyhoštění, judikatura ale dovodila, že i v tomto případě je třeba se přiměřeností dopadů tohoto rozhodnutí do života cizince zabývat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29). Nejvyšší správní soud považuje za vstřícné, že správní orgány nepřistoupily k rozhodnutí o správním vyhoštění, ale pouze k mírnějšímu donucovacímu opatření v podobě povinnosti opustit území. S rozhodnutím o povinnosti opustit území se totiž nepojí zákaz opětovného vstupu na území Česka, což není bez významu. Dopad tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je logicky méně intenzivní. Nepřiměřenost zásahu, který představuje správní vyhoštění, totiž spočívá hlavně v tom, že se cizinci po určité (někdy i výrazně dlouhou) znemožňuje návrat za rodinou, kterou zanechává v Česku. To ale v případě povinnosti opustit území nehrozí. Stěžovatel má možnost požádat si na zastupitelském úřadě o dlouhodobější pobytové oprávnění, jestliže k tomu splní příslušné zákonné podmínky.

[11] Přiměřeností dopadů rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území členských států EU podle § 50a zákona o pobytu cizinců do jeho soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval již např. v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018-50, nebo ze dne 27. 6. 2022, č. j. 4 Azs 16/2022-60. Následně tak učinil rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20. Postup správních orgánů i krajského soudu uvedené judikatuře plně odpovídá. Aby i samotná povinnost opustit území mohla představovat nepřiměřený zásah do práva chráněného čl. 8

pokračování

EÚLP, musely by zde existovat skutečně výjimečné okolnosti, v jejichž důsledku by se již vycestování cizince neslučovalo s právem na soukromý a rodinný život. Takové významné okolnosti však v tomto případě dány nejsou.

[12] Krajský soud, resp. správní orgány se podle Nejvyššího správního soudu nedopustily žádných pochybení, která by zakládala přijatelnost kasační stížnosti, či dokonce potřebu jejímu vyhovění. Správní orgány přihlížely ke konkrétním okolnostem daného případu a skutečnost, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatele, nemá bez dalšího za následek nezákonnost či vadnost jejich rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42). Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly i okolnosti, ze kterých vycházely při úvahách o uložení povinnosti opustit území EU; jedná se o nejmírnější opatření vůči osobě, jež není držitelem žádného platného oprávnění k pobytu na území České republiky, které nemá žádné negativní dopady do budoucna. Nutné je také zdůraznit, že v případě stěžovatele jde už o čtvrté rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky (resp. území členských států Evropské unie). Poté, co si stěžovatel vyřídí příslušná pobytová oprávnění, mu nic nebrání v tom, aby se na území České republiky vrátil. S rodinou po dobu své nepřítomnosti může udržovat kontakt prostřednictvím moderních telekomunikačních technologií nebo sociálních sítí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 Azs 384/2019-16).

[13] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Tak tomu v projednávané věci nebylo, Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil.

[15] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44, č. 173/2004 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu